

BER MNE SE VÁŤM VÁ UDY, NEBO NECH BĀ•T

ĀĀEtrtek, 13 duben 2023

ĀĚMichale, byl bys od tĀ½ dobroty a hodil to lejstro k ĀĀĀfovi? JĀĀ to vĀ•era na tu jeho novou asistentku maliĀ•ko zkusal a nĀ jsme se nepohodli.ĀĀĀ Jen jsem se ironicky pousmĀĀĀ, vzal Robertovo lejstro do ruky a vyĀĀjel ze dveĀ™Ā-. ĀĚNo jo, Robert,Ā pomyslel jsem si cestou, ĀĚnĀĀĀ neodolatelnĀ½ buldozĀĀr Ā¾enskĀ½ch srdcĀ- holt tentokrĀĀj narazil.ĀĀĀ CoĀ¾ o to, lvetavĀ½stavnĀ- kousek, tak bylo jen otĀĀzkou Ā•asu, kdy po nĀ- vyjede.

Dost jsem se divil, Ā¾e mu to trvalo skoro dva mĀsĀ-ce od jejĀ-ho nĀĀstupu do firmy. I mnĀ se lĀ-bila, ale bral jsem to Ā°plnĀ ĀĀ. JejĀ- plnĀĀ prsa, ĀĀĀ-hlĀ½ pas a oblĀĀ boky byly pro mĀ aĀ¾ na druhĀĀm mĀ-stĀ a daleko vĀ-c mĀ okouzlovala lvetina skromnost, otevĀ™enost a pĀ™ĀĀitelskĀĀ vystupovĀĀnĀ-, ozdobenĀĀ vĀĀudypĀ™Ā-tomnĀ½m Ā°smĀĀvem. ZaĀ¾ukal jsem na dveĀ™e sekretariĀĀtu, chvíli Ā•ekal, ale zevnitĀ™ se nic neozĀ½valo. ĀĚJe pozdĀĀ, ĀĀĀf uĀ¾ to asi zabalil, ale ona tam touhle dobou jeĀĀĀ bĀ½vĀĀĀ,ĀĀĀ pomyslel jsem si a zaklepal jeĀĀĀ jednu. Zpoza dveĀ™Ā- jsem zaregistroval jen tichĀĀ, sotva slyĀĀitelnĀĀ ĀĀpitnutĀ-: ĀĚDĀĀle.ĀĀĀ

ĀĚlveto, proboha, stalo se nĀĀco?

UblĀ-Ā¾il ti nĀĀkdo? Jestli tĀĀ Robert urazil, tak mu to poĀ™ĀĀĀdnĀĀ spoĀ•Ā-tĀĀĀm.ĀĀĀ NaĀĀjel jsem ji schoulenou v kĀ™esle, jen pomaliĀ•ku zvedla hlavu z dlanĀ- a pohlĀĀdla na mĀĀ usazenĀ½ma zarudlĀ½ma oĀ•ima.

ĀĚAle ne, Michale, tohle s Robertem nesouvisĀ-.ĀĀĀ Mluvila tiĀĀe a pĀ™erĀ½vanĀĀ, jakoby rezignovanĀĀ: ĀĚVlastnĀĀ se nestalo nic. PromiĀĀ, to je jen moje starost. UkaĀ¾, co bys potĀ™eboval?ĀĀĀ JejĀ- slova znĀĀla nepĀ™esvĀĀdĀĀivĀĀ.

Nedalo mi to. Na jednu stranu mi jĀĀ-

pĀ™ĀĀĀĀlo lĀ-to a na druhou stranu mĀĀ k nĀ- cosi pĀ™Āitahovalo. PĀ™ĀĀĀĀstoupil jsem aĀ¾ k nĀ- a jemnĀĀ jĀĀ- pohladil po zĀĀpĀĀstĀ-: ĀĚlvi, nĀĀco tĀĀ trĀĀpĀĀ-, mnĀĀ to mĀ-Ā¾eĀĀĀ Ā™ĀĀ-ct. RĀĀĀ bych ti nĀĀĀjak pomohl.ĀĀĀ

Zvedla hlavu a podĀĀ-vala se mi do tvĀĀ™e oĀ•ima plnĀ½ma strachu. MIĀ•ela. VĀĀhala. Pak opatrnĀĀ spustila: ĀĚMĀ-ĀĀĀ, nikdo to nevĀĀ-, slib mi, Ā¾e to nikomu neĀ™ekneĀĀĀ.ĀĀĀ

TiĀĀe jsem pĀ™ĀĀĀĀĀvnul.

ĀĚPĀ™ed Ā•asem jsem prodĀĀlala nĀĀĀkolik operacĀ- a byla jsem na tom dost blbĀĀ. Pak celĀ½ to zatracenĀĀ ĀĀpatnĀ½ obdobĀ-najednou skonĀ•ilo a koneĀ•nĀĀ se zaĀ•alo zdĀĀĀ, Ā¾e jsem z toho venku. VĀĀ™ĀĀĀ jsem, Ā¾e uĀ¾ to bude jenom dobrĀ½...ĀĀĀ

Zarazila se a polkla, jakoby nevĀĀdĀĀla jak dĀĀĀ. Ne, zdaleka to nebyla jen zvĀĀdavost nebo soucit, co ovlĀĀdlo mou mysl, bylo v tom cosi mnohem silnĀĀĀĀĀ-ho. NepĀ™emĀ½ĀĀlel jsem, jen se pokusil o povzbudivĀ½ Ā°smĀĀĀ, vzal jejĀ- ruku do svĀĀ a zlehka ji sevĀ™el. Bylo mi jedno,

jestli tam někdo pátmijde. Dávaj jsem se já- pevně do oá- a vybídl k dalším slovám: âžPokrauj, ámekni mi vájechno. Jsem tady s tebou.âœ

Trochu se osmílila a navázala:

âž...Ale dneska ráno jsem se dozvěděla, áe se mi to zase vrací-. Doktor se sice tváítil, áe to jeítá nená- áplná jistá½, ale já uá¼ mu neváátmám. Jsem z toho zoufalá a ani to nemáim komu átmá-ct. Rodiče by to poloáilo, uá¼ tak si toho se mnou dost uá¼ili. A nikdo jinej, kdo by má nechtá jen do postele, tady prostě nená-.âœ Napámed mluvila tiáje a pomalu, ale postupem áasu se její- váty stáivaly hlasitájá- a nabáraly spáid. Kdyá¼ zmlkla, upáela na má sváájedá usazená oá se smásicá-zoufalstvá- a oáekáváná-.

Nebylo nad á- se rozhodovat, prostě jsem věděla, co teá- musá-m átmá-ct: âžChťá bych pro tebe něco událat, lvi. Cokoli.âœ

Cátila vedle sebe sá-lu spátmá-zná, ná

duáje a chytla se já-, jako kdyá¼ tonoucí- álová k kátméáovitá sevátmé hozená½ záchraná½ kruh. Najednou já- bylo vájechno jedno, stejné máj nejspá-á umátmá-t. Mála v sobě zmatek. Na jedné straně mi chtála bá½t věáaná, jeítá naposledy cosi dáit a jeítá naposledy cosi dostat. A zároveň má chtála sobecky ájokovat syrovou skutečnostá-. âžDokázal bys má bráit se vájám vájudy takovou, jaká jsem?âœ Její- slova mi znála v uájá-ch spá-á jako vá½zva neá¼ otázka. Opáť jsem tiáje pátmiká½vnul, tentokrát s pevnou rozhodností-.

Do Ivety jakoby ráizem udeátmil blesk

a dodal já- áerstvou sá-lu. Skoáila ke dveátmám, zamknula a otoáila se ke mně. Prudce ze sebe strhla halenku i s podprsenkou. âžJestli má skutečná chceá, tak pojá!âœ Jedno její- plnáá áadro se vyzá½vavě zhouplo. Másto druháho se objevila jen zjizvená tkájá, poláitátmek vá½plná sklouzl na zem a tragikomicky se odkutálel pod stá.

Byl to ájokujácá- pohled a jako první-

má napadla otázka, á-ám vájám si lveťa musela projá-t a jak pátmítm dokázala bá½t milá a pozitivná-. Moje ávahy trvaly jen zlomek vteátmíny, najednou jsem pátmesná věděla, co chci a jak toho máim dosáhnout. Sevátmel jsem jí do náruá-, dlouhá vteátmíny pevně drá¼el, hladil po vlasech a po tváíátmá-ch. Pak jsem uvolnil svá sevátméná-, lehce se dotkl její-ho plnááho áadra, potá si pátméd ni kleknul a dlouze zulá-bal tu zjizvenou tkájá. Nakonec, kdyá¼ jsem jí znovu objal, pocá-til jsem, jak se mi chvěje v náruá-. Snaá¼il jsem se o klidná½ a věcná½ tá³n: âžlvi, tady ne. Pojá, pájdeme ke mně, jestli doopravdy chceá bá½t se mnou.âœ

Vnámal jsem rychláá áodery její-ho

srdce, báá¼elo jako o závod. Pátmípadala mi jako hadrová panenka, kdybych jí v tu chvíli pustil, sesunula by se na zem. âžTeá a pak uá¼ nikdy,âœ kátmíáela její-zmuáenáj mysl. âžTeá a pak uá¼ napááid,âœ ájeptalo její- srdce.

Potom se báhem okamá¼iku doáista

zmánila, jakoby celá její- bytost dostala nová½ á¼ivotná- impuls. Vyvinula se mi z náruá-, podávala se na má pevná½m odhodlaná½m pohledem a ten den se poprvá usmála: âžRáda, Michale. Dej mi pájr minut, jenom se rychle pátmíchystám.âœ

* * *

Dnes, po deseti IÃ©tech.

NadeÅ¡jel veÅ•er a naÅ¡je dvÅ› dÅ›ti Å¡ly
koneÅ•nÅ› spÅ¡it. Iveta vchÅ¡zÅ- do loÅ¾nice, je nahÅ¡i a s tajupnÅ½m Å°smÅ›vem se ke mnÅ›
blÅ-Å¾Å-. JejÅ- Å^adra se jeÅ¡tÅ› jednou zhoupnou, neÅ¾ spoÅ•inou v mÅ½ch dlanÅ-ch. NenÅ-
mezi nimi vidÅ›t Å¾dnÅ½ rozdÅ-l, ale my dva vÅ-me svÅ©. DobÅ™me vÅ-me a nikdy nezapomeneme.

JAN
PRAÅ½Å•K,

psÅ¡no pro
blog idnes.cz